

[Kirkeministeren.]

og lønninger på henholdsvis 12 000 kr. for mindre og 24 000 kr. for de større skoler, dobbeltskolerne, blev helt hævet. Udover disse fordele, der indeholdtes i 1947-loven, er der i sidste finansår med finanslovhjemmel ydet en forhøjelse af byggetilskud med $2\frac{3}{4}$ pct., og denne forhøjelse vil også blive ydet i dette finansår.

Om lånemulighederne for nye skoler er der i undervisningsministeriet udarbejdet et forslag. Dette går ud på en forhøjelse af lån til nybyggeri eller ombygning på 33—50 pct. Forslaget ligger som sagt fuldt udarbejdet, man kom ikke videre, fordi boligstøtte-loven ikke blev gennemført.

Med hensyn til elevtilskuddene er der sket nogen stigning i statens udgifter. Jeg kan sige på undervisningsministerens vegne, at ministeren vil være parat til velvillig overvejelse af det forslag, sigtende på en ændring af grundlaget for disse tilskud, som skolerne selv er i gang med at udarbejde. Det skorter altså ikke i nogen måde på velvilje og praktiske udslag deraf. At gøre det til en let sag at starte nye skoler, ligger dog sikkert over statens evne.

Statsministeren (Hans Hedtoft): På dette fremrykkede tidspunkt skal jeg nøjes med et par meget korte bemærkninger.

Jeg vil gerne takke det ærede medlem hr. Sønderup, fordi han ikke ville bestride de tal, jeg kom med vedrørende arbejdsløsheden og lønniveauet her i landet og sammenligningen med det danske landbrug. Jeg vil gerne bekræfte over for det ærede medlem, at det er rigtigt, at danske landbrugere gennem 30erne havde en meget ringe indtægt, og at der bør tages hensyn hertil, når man benytter det sammenligningsgrundlag, jeg benyttede. Til gengæld må jeg tilføje, at man, når man sammenligner disse tal, også skal regne med, at danske arbejdere i 30erne havde en langt større arbejdsløshedsprocent end i efterkrigsperioden.

De betragtninger, det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft fremførte om de konservatives politik, er besvaret af handelsministeren, og jeg kan nøjes med at gøre en enkelt politisk bemærkning til det ærede medlem. For at søge trøst med hensyn til konservatismens fremtid henviste det ærede medlem til, at folk ude i verden nu vendte sig fra socialdemokratiet og socialismens grå verden. Et argument herfor, forstod jeg, hentede han bl. a. fra den konservative fremgang, der havde fundet sted i England ved de sidste valg. Jeg giver ikke meget for det argument. Det, der skete i England ved det

sidste valg, var, at det engelske arbejderparti der efter i 4 byrdefulde år at have haft regeringsmagten i England, gik små 2 mill. stemmer frem, talmæssigt omtrent samme fremgang, som den britiske konservatisme havde, der har stået i en opposition, hvis ensidige agitation omtrent står på højde med den agitation, der for øjeblikket føres af dansk konservatisme. Når man betænker, hvad det engelske arbejderparti som regering har måttet gennemføre i et folk, der har lidt mere end mange andre under krigen, og som var så socialt tilbagestående, som det engelske folk var, er der efter min mening ikke antydning af opmuntring at hente dér, og det er karakteristisk for det ærede medlem, at han søger trøst i noget sådant, samtidig med at han selv fører en politik her i landet, som handelsministeren nu har karakteriseret som en typisk gammelkapitalistisk politik.

Det er jo det tragiske for dansk konservatisme, at den ledes af folk, der stod afdøde Christmas Møller nær. Christmas Møller betonedede netop, at konservatismen i Danmark skulle føre en socialt betonet politik. Nu mener den generation, der fører konservatismen i Danmark, at have fået sin chance. Hvad har givet dem deres chance? Det, at de placerer sig som det yderste højre i Danmark, som ledere af en politik, der på alle områder er til højre for alle andre partiers i denne sal. Det er denne udprægede gammelkapitalistiske politik, som det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft og det ærede medlem hr. Aksel Møller har æren af at være ledere for. Hvis de i dette kan finde nogen trøst, ja, så har jeg for mit vedkommende ingen kommentarer af knytte dertil, jeg synes, det taler for sig selv.

Til det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard må jeg åbent sige, at jeg forstod ikke hans „enkelte“ bemærkning til mig. Jeg talte i mit første indlæg om stillingen til forsvarsproblemet. Jeg sagde herom, at det for alle os, der har oplevet en 9. april, nu ikke alene er et politisk anliggende, men noget af et moralsk problem, fordi det enkelte lands og det enkelte menneskes holdning siger noget om, hvorvidt man mener det alvorligt med et mellemfolkeligt samarbejde til fredens og frihedens bevarelse. Jeg talte om, at vi i handling må vise, at vi mener det alvorligt, så sandt som hele vor eksistens, hele vor fremtid som frit, demokratisk land er afhængig af fredens bevarelse og demokratiets sikring. Hvad jeg her har sagt, kan jeg ikke ændre noget i. Det er ikke nogen moralsk dom over det ærede medlems eller hans partis holdning. Jeg taler ikke